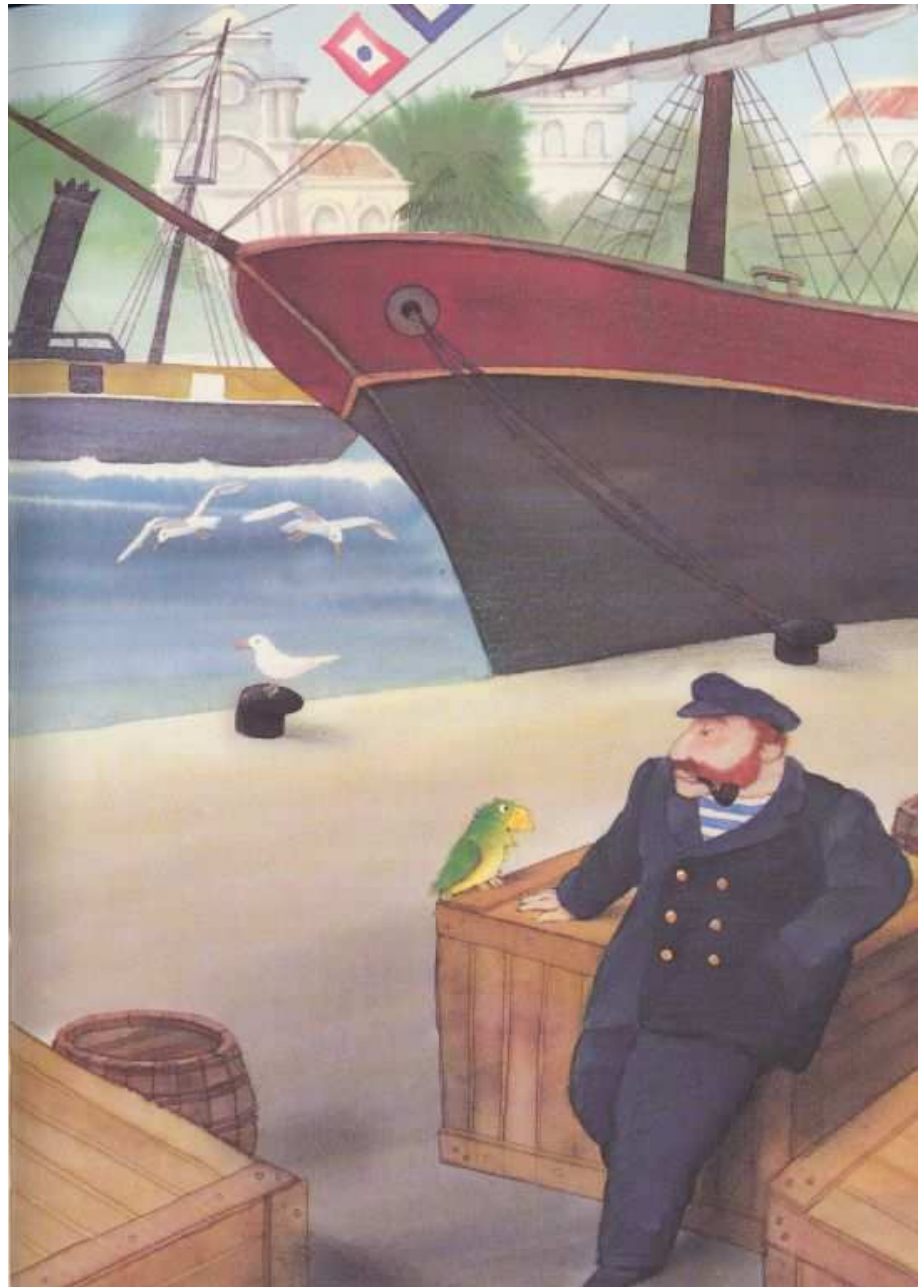

פקו פפקו התוכי

את הדבר היפה ביותר שבחנותו של מר מנואל לא ניתן היה לקנות. זה היה תוכי ירוק, שכולם קראו לורה. אך שמו האמיתי היה פקו פפקו. זה היה תוכי קשקשן ביותר. כל היום הוא ישב בפינתו, על מקל שאליו היה קשור בשרשרת. והוא אמר שוב ושוב: "רוקיזוקי פפקו. הלו לורה, לורה."

כולם חשבו שהוא משעשע ביותר, ורק הוא לא חשב שזה משעשע כל הזמן לשבת על המקל, בפינת החנות, עם שרשרת על רגל, לחזור כל הזמן על אותו המשפט, לא לעוף בכלל.

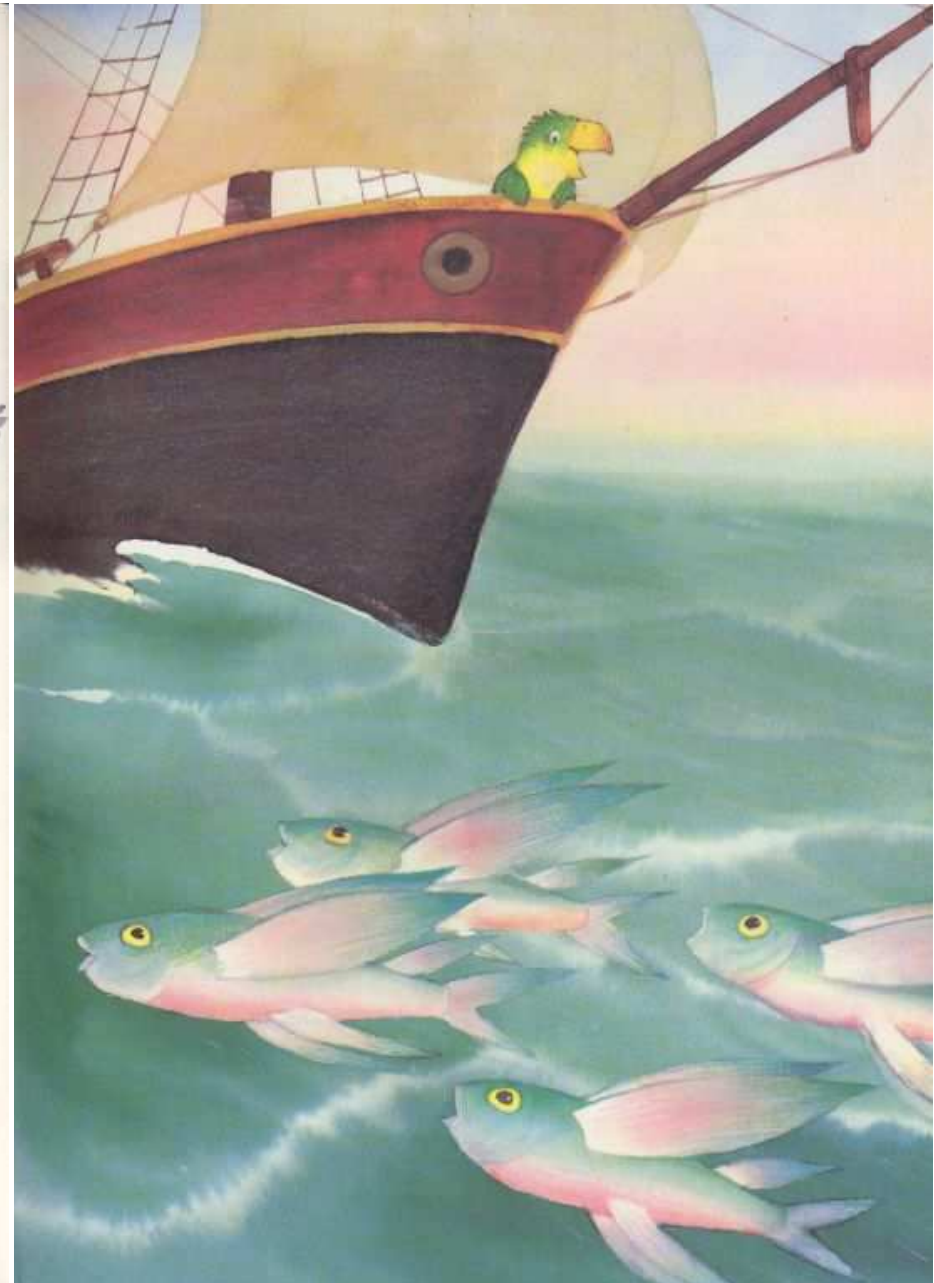

וכך קרה שפעם אחת, כאשר מר מנואל ניקה את המקל עליו הוא ישב, ולשם כך להוריד לו את השרשרת, פקו פרס כנפיים ועף החוצה. הוא התעופף והתעופף עד שנעשה עייף. ואז הביט סביב. הוא נחת בנמל. היה שם רחוב ארוך, ומזח שליטו עמדו אוניות רבות. פתאום הופיע אדם מזוקן, עם מקטרת גדולה בפיו וכובע של רב חובל. הוא ראה את פקו ושאל:

"אולי תרצה להיות קמיע של דוב הים?"
פקו נבהל. "מה? אני שונא דובים. אני לא קמיע."
"דוב הים אינו דוב, רק אומרים כך. דוב הים הוא ימאי זקן כמוני. ואני מזמין אתך לטייל איתי בעולם הרחב."
פקו פפקו היה מאושר. הוא ביצע במקום חמש גלגלות, צפצף ארבע פעמים ושלוש פעמים קרא:
"ויהו!!!"
ומיד יצאו לדרך.

איזו נסיעה נהדרת! הים היה נפלא, כחול,
ירוק, כמעט סגול. לפעמים שטוח וללא גלים.
זה היה כמו חלום!
השחפים התעופפו בשמיים הכחולים.
לפעמים הם התיישבו גבוה על התורן ושוחחו
עם פקו שכל היום ישב בתצפית והביט על
הסביבה.
והיה מה לראות! להקה גדולה של דגים
מעופפים התרוממה מעל פני המים. דולפינים
שיחקו ליד האונייה. פעם אפילו אפשר היה
לראות לווייתן במרחק.

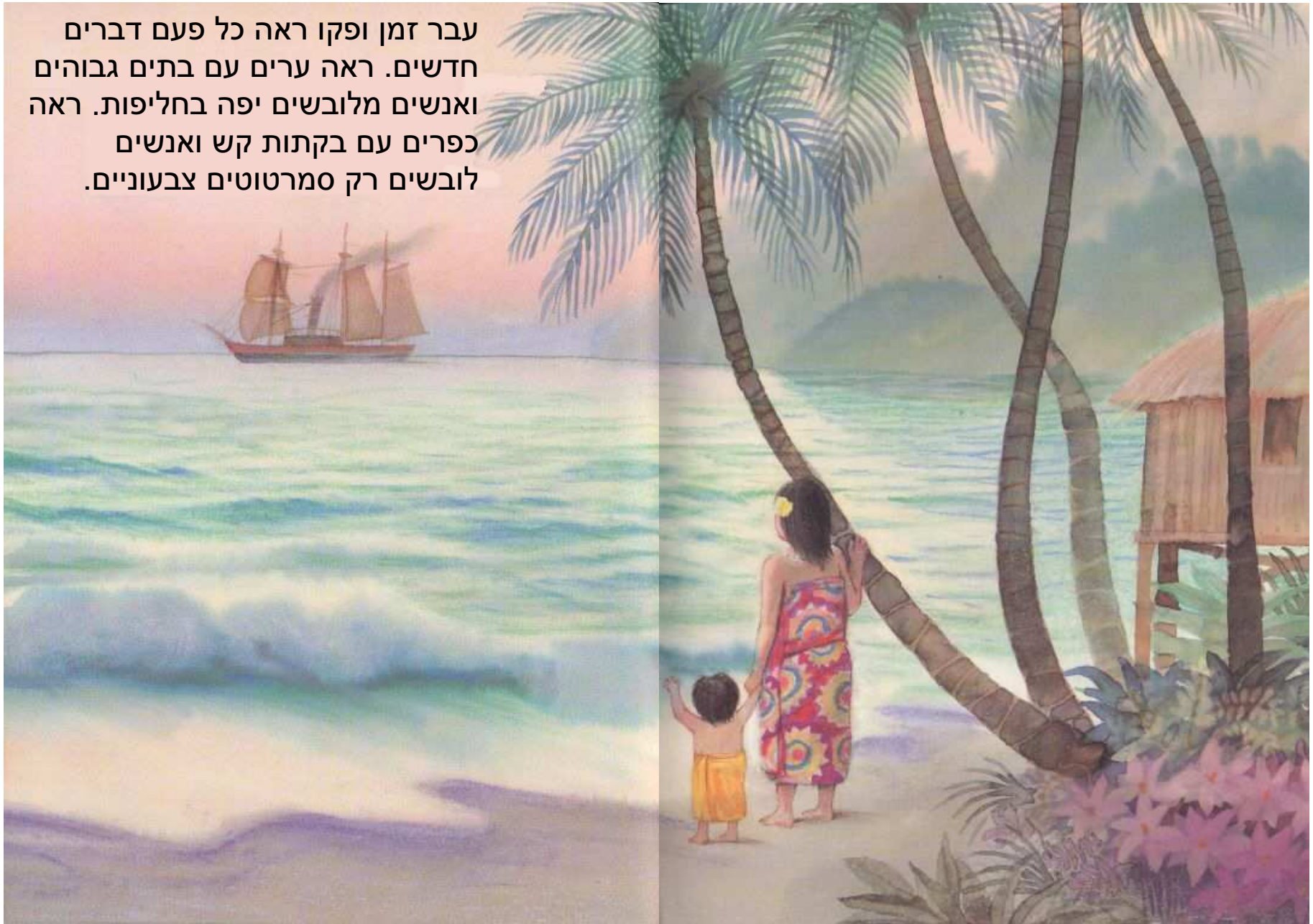

ופקו היה מאושר. בכל מזג האוויר. אם השמש זרחה העולם היה יפה. וכשהעננים כיסו את השמיים, גם אז העולם היה יפה. רק אחרת. ובזמן סערה אהב פקו להרגיש איך שהאונייה מתנדנדת אנה ואנה, מעלה עם הגל ומטה עם הגל. ופקו שר את שיר שודדי הים: "חמישה עשר אנשים על הארגז, יו-הו ורום בבקבוק."

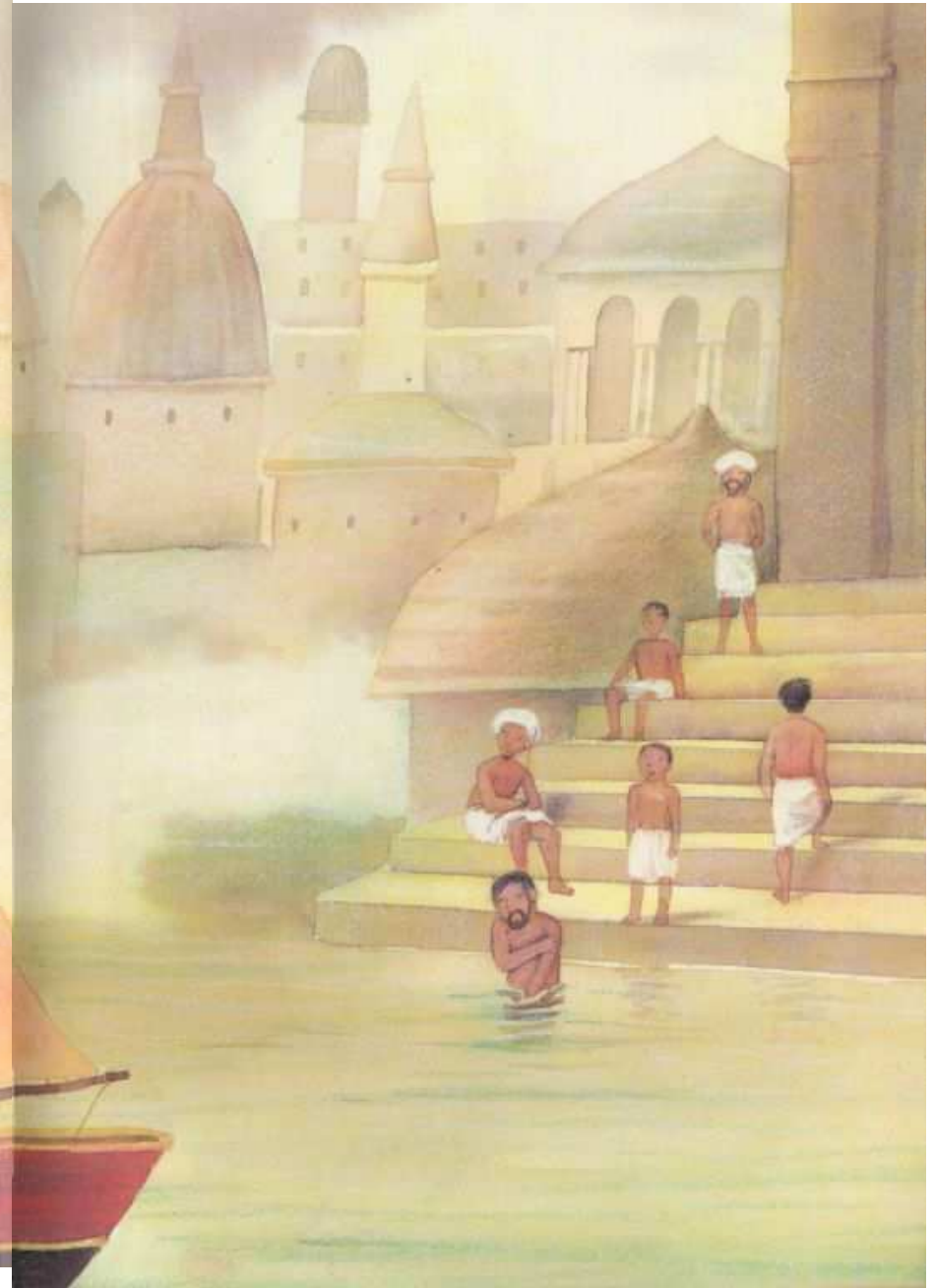
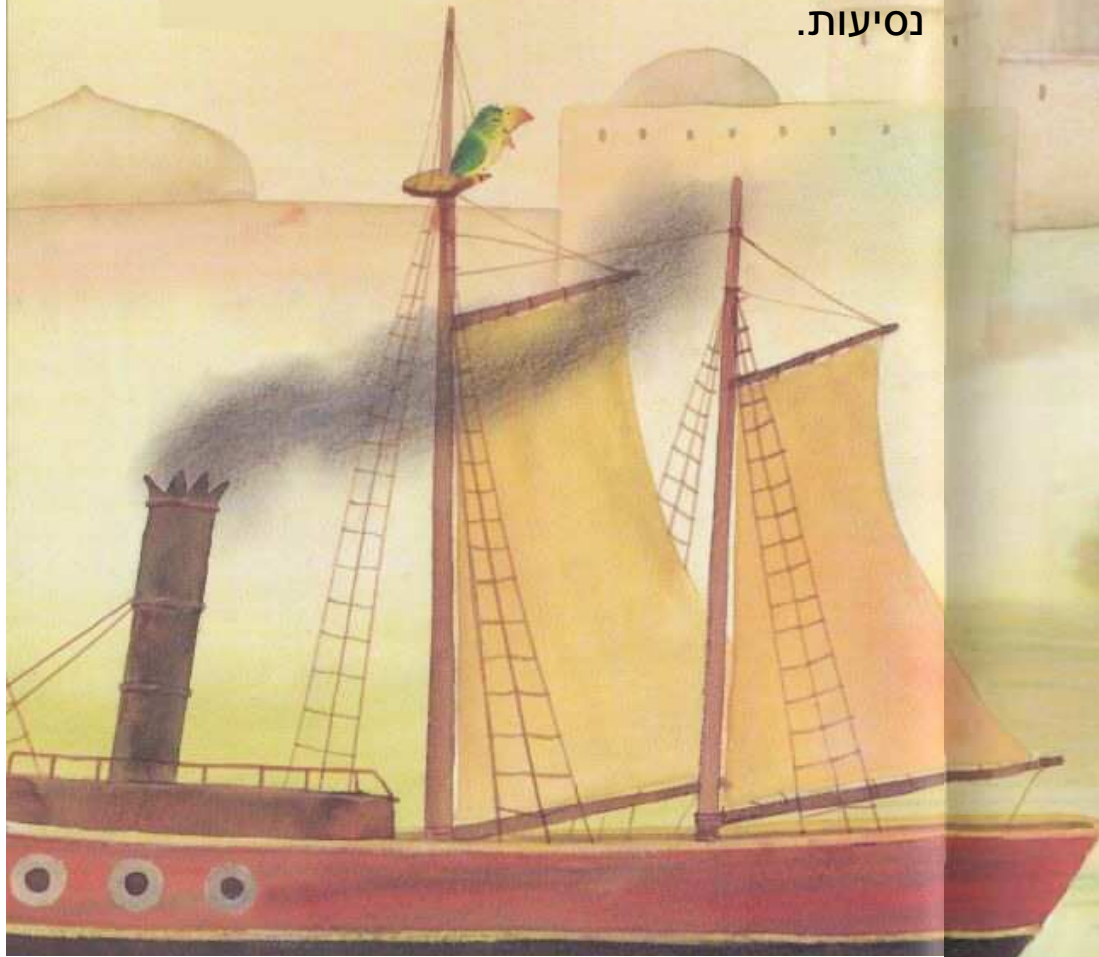

עבר זמן ופקו ראה כל פעם דברים
חדשים. ראה ערים עם בתים גבוהים
ואנשים מלובשים יפה בחליפות. ראה
כפרים עם בקתות קש ואנשים
לובשים רק סמרטוטים צבעוניים.

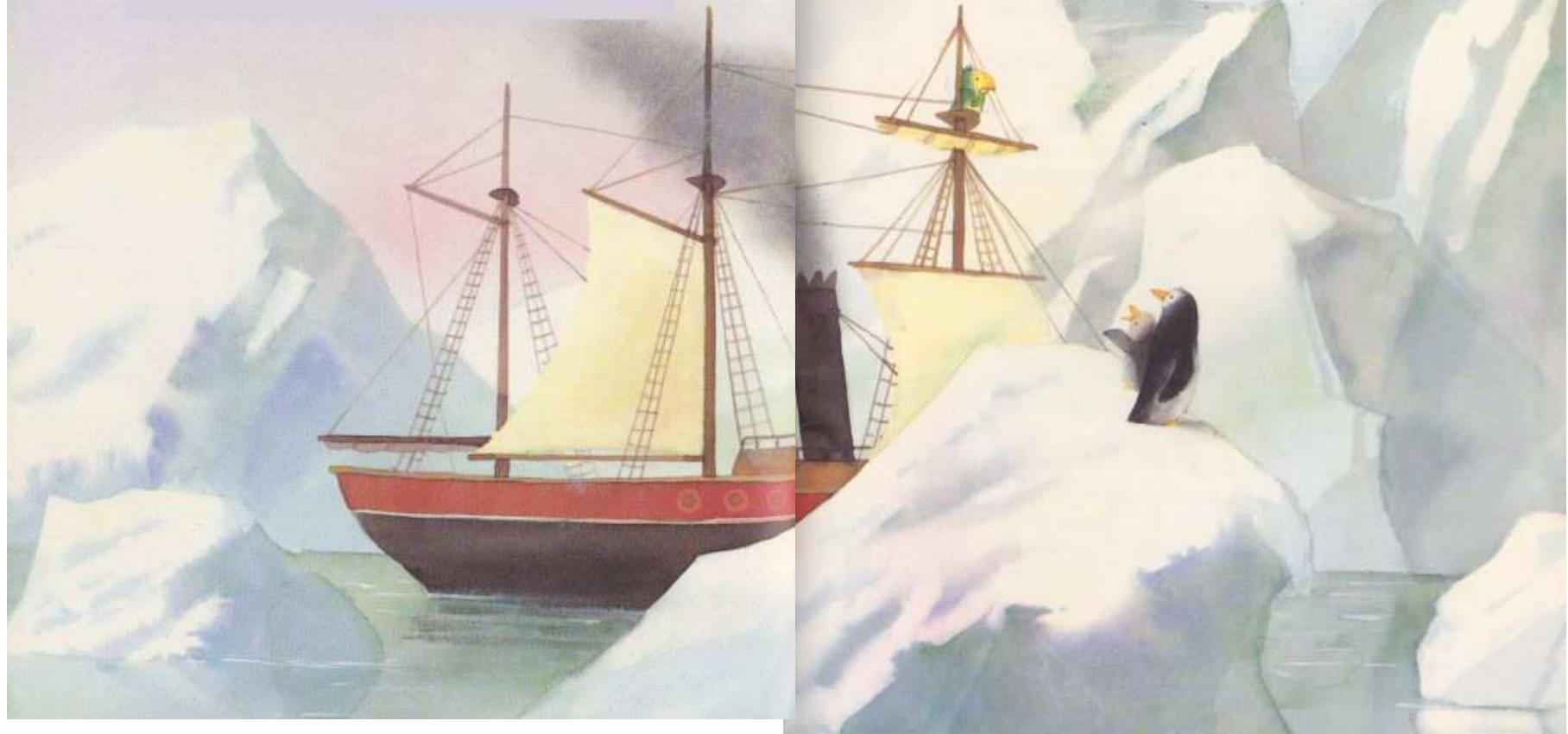

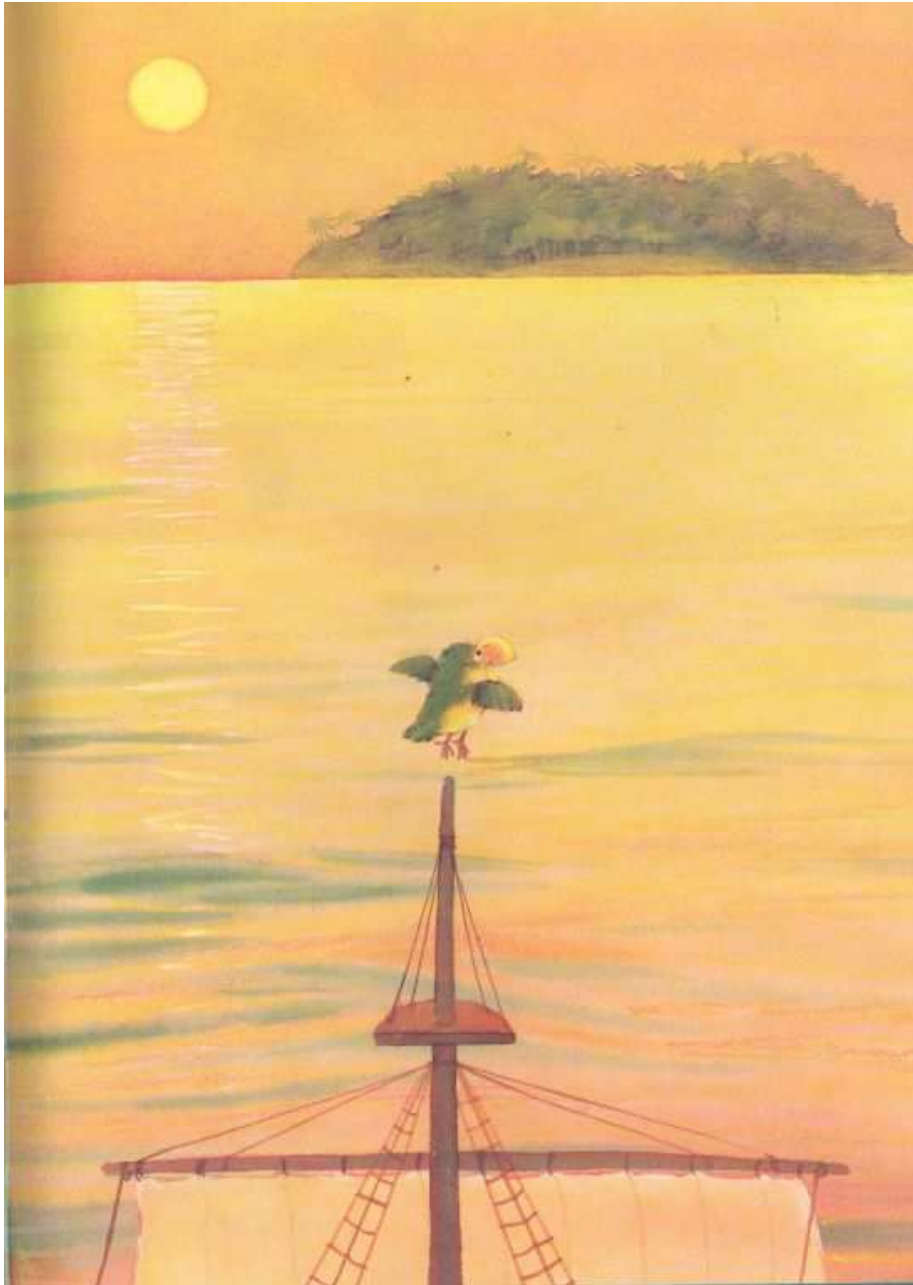

ראה בתים עם גגות עגולים ועם גגות כמו פירמידות.
ראה מקומות בהם ילדים קשרו עניבות לצווארם
ומקומות אחרים בהם גברים הלכו עם צמות.
מקומות בהם נשים הסתירו את פניהן ומקומות בהם
כולם הלכו ערומים, ללא בגדים.
ופקו היה מאושר. הוא שר כל הזמן. הוא אהב
נסיעות.

עד שיום חורפי אחד האונייה הגיע למקום קר מאוד. כל הזמן נשפה רוח קרה וירד גשם ללא הפסקה. גושי קרח גדולים שטו במים. מאוחר יותר התחיל אפילו לרדת שלג. בנמל המים היו קפואים והיה צריך להביא מכונה מיוחדת כדי לשבור קרח. באותו הזמן פקו לא שר כבר. הוא רעד מקור ואמר רק: "ברררר!"

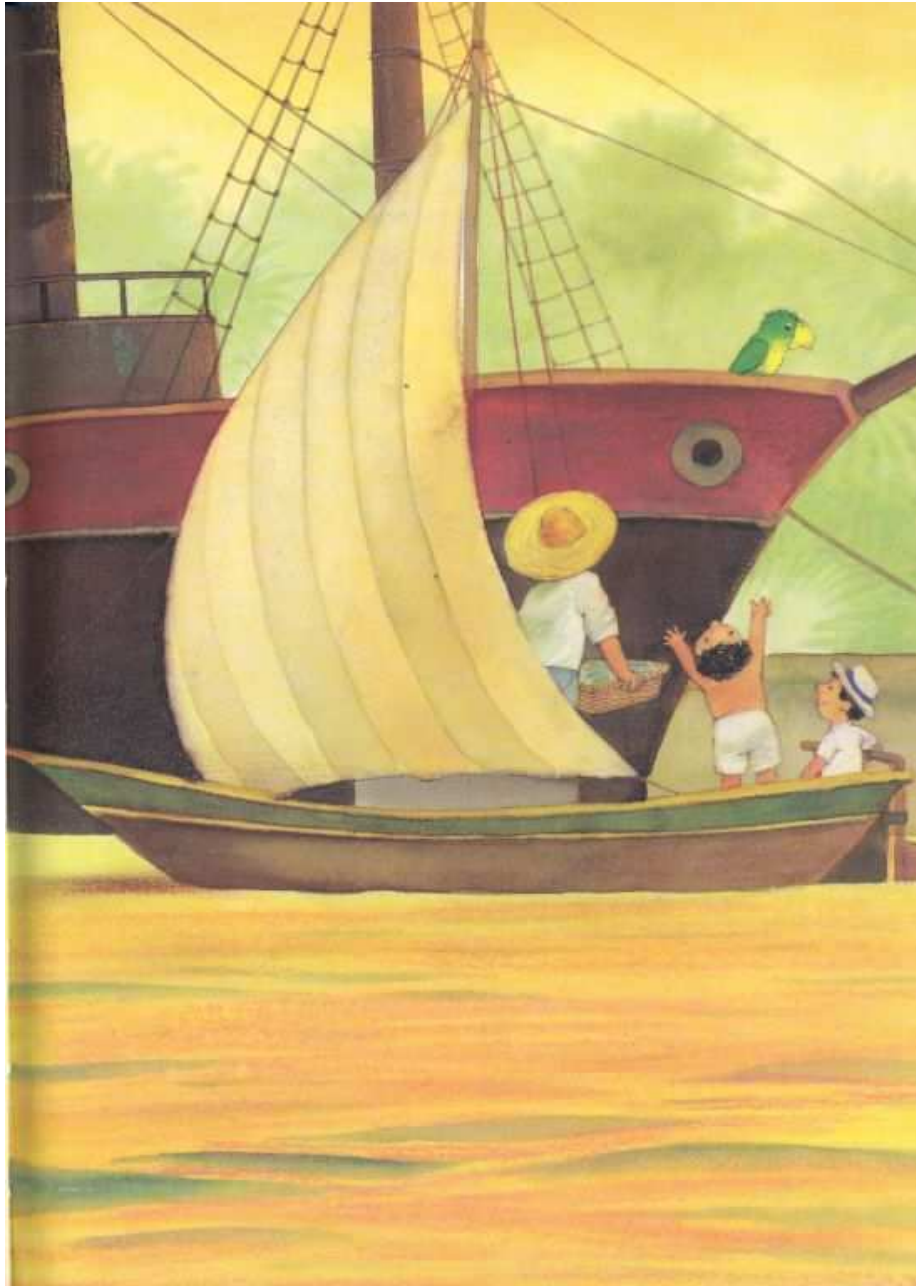

הוא מצא לו מקום מוגן בפינת
מחסן האונייה ונדמה היה שהוא
תוכי עשוי קרח.
"קר! כל כך קר. לא אוכל לסבול
זאת. אני לא רגיל לכך.

למזלו אחרי כמה ימים האונייה הפליגה שוב,
אחרי שפירקה את כל הסחורה.
אבל פקו הצטנן חזק. הוא התעטש והשתעל
וקיבל חום. ולא שר יותר. והתחיל לחשוב.
הוא כבר לא היה בטוח שירצה להישאר תוכי
של האונייה. מובן שהוא אהב לנסוע, אהב
לראות דברים חדשים, אבל קור כזה הוא לא
היה מוכן לסבול פעם נוספת.
ונוסף לכך (וצריך הרי לאומר את האמת)
התגעגע קצת לילדים בחנותו של מר מנואל,
שאהב כך לשוחח ולשחק איתם.
וכך, יום אחד כאשר ישב גבוה, בתצפית שלו על
תורן האונייה ומחשבות כאלה עברו בראשו,
ראה פתאום במרחק אי. הוא הביט טוב וראה
עצי דקל, שיחי בננות ועצים אחרים, שצומחים
בארצות חמות.

האי התקרב והאונייה הגיעה למזח קטן. קרוב מאוד היה שוק עם לימונים, מנגו, אבוקדו, אננס ופירות רבים אחרים של אזורים חמים. סמוך לאונייה עמדה ספינה קטנה עם מפרש יפה. בספינה גרה משפחה. דיג עם אישתו ועם שלושה ילדים. ילדים ראו את פקו ומיד התחילו לשחק איתו. "תני רגל, לורה! או איך קוראים לך. אבא תראה איזה תוכי נהדר!" פקו התלהב וירד אל הספינה שלהם. שם קיבל לאכול גרעיני דלעת ובננות. והוא שר יחד עם הילדים. לפני שהאונייה הפליגה אמר רב החובל לפקו: "חבל. אני נוסע שוב לארצות קרות, יידי. אם תרצה, אולי תישאר כאן." ופקו נשאר.

ועכשיו פקו נוסע בספינת דייגים קטנה, רואה
תמיד משהו חדש, אבל לא מפליג רחוק. אין
לו שרשרת על רגל. והוא תמיד במקום בו
חם, והשמיים כחולים והים ירוק.
והוא התוכי המאושר ביותר בעולם כולו.

